

PAYLAŞMAK

İki hasta adam bir hastahenenin aynı odasında yatıyorlardı. Adamlardan birine, her gün bir saatliğine oturma izni veriliyordu. Bu hastanın yatağı odadaki pencerenin yanındaydı. Diğer hasta ise hastalığından dolayı sırt üstü yatması gerekiyordu. Bu iki hasta birbirleriyle saatlerce konuşur, ailelerini, evlerini, işlerini, askerlik anılarını anlatırlardı. Pencerenin yanındaki adam, her öğleden sonra pencereden görebildiklerini diğer hastaya anlatırdı. Pencere, içinde çok güzel bir gölü olan parka bakıyordu. Ördekler ve kuğular gölde yüzerken çocuklar da suda yüzüyorlardı. İnsanlar çiçekler arasında dolaşıyorlardı. Yüksek yüksek ağaçlar etrafta bir orman görüntüsünü andırıyordu. Pencere kenarındaki adam bunları bütün ayrıntılarıyla anlatırken, odanın diğer ucunda yatan adam gözlerini kapar ve bu muhteşem manzarayı hayalinde canlandırır. Günler ve haftalar geçti. Pencere kenarında yatan hasta iyileşip hastaneden ayrıldı. Diğer hasta biraz iyileşince, pencerenin kenarındaki yatağa taşınmasını istedi. Hemşire memnuniyetle isteğini yerine getirdi. Adam yavaşça, duyduğu acıya aldırmadan, dirseğine yaslanarak dışarıya bakmak için doğruldu.

Sonunda, dışarıyı kendi gözleriyle görme zevkini yaşayabilecekti. Pencereden dışarı bakabilmek için yavaşça dönmeye çalıştı. Bir de ne görsün pencere, boş bir duvara bakıyordu. Adam hemşireye, daha önceki oda arkadaşının niçin pencerenin dışında güzel şeyler gördüğünü söylediğini sordu.

Hemşire, önceki adamın kör olduğunu ve pencerenin önündeki duvarı göremediğini belirterek, "**Sanırım sizin üzüntünüzü hafifletmek istemiştir.**" dedi.

Ali KUŞAT

(Bu yapıt için hazırlandı.)